

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce **m. a.s.**, se sídlem Riegrova 373/6, 772 00 Olomouc, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova č.1322/3C, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2011 čj. KULK 84878/2011/ODL/76,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. KULK 84878/2011/ODL/76 ze dne 11. 11. 2011 se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad svým ve výroku rozsudku označeným rozhodnutím ze dne 11.11.2011 rozhodl o odvolání žalobce směřující proti rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa ze dne 26.9.2011 čj. MUCL/122520/2011 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Podstatou rozhodování v této správní právní věci byla žádost žalobce o vrácení přeplatku ve výši 27.875,-Kč, které byl žalobcem uhrazen jako místní poplatek za provoz jiného technického zařízení. V odůvodnění svého zamítavého rozhodnutí se žalovaný zabývá odvolacími důvody s tím, že je neshledal důvodnými. Poté poukazuje s příslušným odůvodněním na svůj právní názor, vyplývající zejména i z ust. § 1 a 2) z.č. 202/1990 Sb., o loteriích, a to i s přihlédnutím k § 4 téhož zákona. Poté i s poukazem na užití výkladové metody zaujímá právní názor k pojmu „jiné technické herní zařízení“ s tím, že smysl tohoto pojmu je nutno vyložit v souladu se smyslem zákonné úpravy. Proto se nemůže jednat o vratitelný přeplatek ale o řádně ohlášený a odvedený místní poplatek.

Žalobce ve své včas podané žalobě a v replice oponuje jak rozhodnutí žalovaného tak i rozhodnutí jemu bezprostředně předcházejícímu s tím, že jsou nezákonná a navrhuje, aby soud obě rozhodnutí zrušil. Dále požaduje náhradu nákladů řízení v celkové výši 10.640,-Kč, když jednotlivé položky rozvádí. Požadovaná částka mu měla být jako přeplatek vrácena, neboť ji sice zaplatil, ačkoli k placení poplatku nebyl povinen, neboť dle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze v případě koncového interaktivního videoloterijního terminálu, jako součásti centrálního loterijního systému, tento místní poplatek vůbec stanovit a vybírat. Zákon o loteriích totiž Ministerstvu financí umožňuje povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté, ale neumožňuje mu povolovat „jiná technická herní zařízení“. Má-li tedy být provozování „jiného technického herního zařízení“ zpoplatněno, musí zákon o loteriích stanovit, že Ministerstvo financí vydává povolení k provozování takového zařízení. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, ale Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, a vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Žalovaný vykládá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím „centrálního loterijního systému“, kdy jde o funkčně neoddělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů. Interaktivní videoloterijní terminál je tak pouze jednou z částí „centrálního loterijního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“, neboť slouží pouze jako zobrazovací jednotka „centrálního loterijního systému“, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde, než koncový videoloterijní terminál. Poukazuje-li žalovaný na nález Ústavního soudu sp.,zn: Pl. ÚS 29/10 ze dne 14.6.2011, pak není takový odkaz případný, protože Ústavní soud otázkou zpoplatnění interaktivních videoloterijních terminálů vůbec v daném řízení nezabýval. Předmětem tohoto řízení byl jen rozsah oprávnění obcí stanovit vyhláškou místa, na nichž lze koncová zařízení provozovat. Jen na okraj žalobce zmiňuje, že vyhláška nyní již statutárního města Jablonec n/N nesplňuje požadavky určitosti a srozumitelnosti, když upravuje některé záležitosti odlišně od zákona. Měl být proto podán Ministerstvu vnitra návrh na pozastavení účinnosti vyhlášky, a poté popř. předložena k posouzení Ústavnímu soudu. Dále poukazuje i na Metodický pokyn Ministerstva financí ČR čj. 34/21919/2011, který sice upravuje správní poplatky, ale lze jen aplikovat i na místní poplatky. Následně v rozsáhlém rozboru, doplněném přílohami, namítá protiústavnost procesu přijetí novely z.č. 565/1990 Sb., provedené z.č. 183/2010 Sb.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Poté, co připomíná dosavadní průběh řízení vč. řízení o platebním výměru, který je pravomocný a žalobou napaden nebyl. Setrval na svých právních názorech, rozvedených

v napadeném rozhodnutí v reakci na uplatněné žalobní body. Z.č.183/2010 Sb. je normou účinnou a správní orgány jsou povinny jej respektovat při svém rozhodování. Pro správce poplatku je rozhodující pouze to, zda 1/ existuje zákon, který místní poplatek za „jiné technické herní zařízení“ umožňuje zavést (§ 10a zákona o místních poplatcích), 2/ zda existuje obecně závazná vyhláška vydaná na základě zákonného zmocnění a 3/ zda bylo „jiné technické herní zařízení“ Ministerstvem financí povoleno (§ 50 odst. 3 zákona o loteriích). Pokud jsou tyto předpoklady splněny, je poplatník povinen poplatek uhradit

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. se může žalobou domáhat zrušení rozhodnutí ten, kdo tvrdí, že jím byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Podle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení. Žaloba tedy byla podána osobou oprávněnou (aktivně legitimovanou) a byla podána včas.

Ve vztahu k žalobním námitkám je třeba vypořádat se nejdříve s existencí obecně závazné vyhlášky města Česká Lípa č. 6/2010 z 1.12.2010, která nabyla účinnosti dne 1.1.2011, resp. s oprávněním místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu vybírat. Po stránce formální musí soud oponovat žalobcově právnímu názoru o nejasnosti legislativní úpravy této vyhlášky. Jak naopak z dikce vyhlášky vyplývá, obec při jejím formulování vycházela ze zákonné dikce, v záhlaví také patřičně normy výslovně zmiňuje a při formulování podmínek, na základě kterých je místní poplatek zaveden, užívá pojmů ve shodě se zákonem. Přesně a bez možnosti jiného výkladu zejména stanovuje: a) co je předmětem zdanění a v jakém rozsahu, b) kdy vzniká a zaniká poplatková povinnost vč. ohlašovací povinnosti a c) sazbu poplatku, jeho splatnost a řešení otázky navýšení poplatku. Ostatně skutečnost, že formulace vyhlášky reálně nepřipouštěla „více“ možností výkladu, vyplývá z tohoto, že sám žalobce svou poplatkovou povinnost řádně v souladu s vyhláškou splnil.

Soud v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s.ř.s. předestírá, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přestože je soudu známo schválení zákona č. 300/2011 Sb., jímž se mění mj. zákon o loteriích, jakož i zákon o místních poplatcích, bude primárně vycházet ze znění dotčených předpisů v době, kdy bylo rozhodnutí správcem poplatku vydáno a žalovaným v rámci odvolacího správního řízení přezkoumáváno. Podpůrně však soud ve své argumentaci zohlední rovněž skutečnost, že tyto předpisy byly v mezidobí ve vztahu k právě projednávané věci novelizovány.

Stanovení poplatků patří do samostatné působnosti obce (§ 14 odst. 1 zákona o místních poplatcích) a obec je zavede obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků (§ 14 odst. 2 téhož zákona). Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení a platí jej jeho provozovatel s tím, že sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení na tři měsíce může činit částku od 1000 Kč do 5000 Kč (§ 10a tamtéž). Soud shledal, že obec vydala obecně

závaznou vyhlášku v rámci zákonného zmocnění v ustanovení § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích a v souladu s ním.

Pokud se týká poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, pak oprávnění takový poplatek vybírat je obcím přiznáno v ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. V případě „jiného právního předpisu“ uvedeného v tomto ustanovení odkazuje poznámka pod čarou č. 15 na zákon o loteriích. Byť poznámky pod čarou nemají normativní povahu, slouží přinejmenším jako určité interpretační pomůcky při aplikaci konkrétních právních předpisů. Podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části první až čtvrté tohoto zákona, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

Jádro sporu tak v této věci představuje pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ v ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Podle žalobce za prvé takové zařízení vůbec nepodléhá zpoplatnění místním poplatkem, neboť chybí kompetence Ministerstva financí takové zařízení povolit a není tak naplněn předpoklad povolení tohoto zařízení Ministerstvem financí. Za druhé pak jím provozovaná, resp. jemu povolená loterie nebo jiná podobná hra založená na principu centrálního loterijního systému sestávajícího z centrální řídicí jednotky, místních kontrolních jednotek a připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů vůbec není „jiným technickým herním zařízením“ ve smyslu ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. S tím soud nesouhlasí, neboť za „jiné technické herní zařízení“ je ve smyslu zákona o loteriích třeba rozumět takové technické zařízení odlišné od výherního hracího přístroje podle ustanovení § 17 zákona o loteriích, které je funkčně nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 tohoto zákona.

Není pochyb o tom, že povolení udělené Ministerstvem financí žalobci je povolením podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tzn. povolením loterie a jiné podobné hry, O provozované žalobcem na území obce. V povolení je dokonce uveden také způsob provozování této hry, tj. centrální loterijní systém s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými terminály. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je však nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována.

Soud proto souhlasí s názorem žalovaného, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her totiž převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Jedná se o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolené Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her tak jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterijního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů), které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat. Z pohledu funkční nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní

zařízení“ které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku centrální jednotku a jeden kus interaktivního videoloterijního terminálu. Lze tak jedinečně potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterijního systému, jak ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14.6.2011 čj. Pl. ÚS 29/10, podle kterého „je přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i interaktivního videoloterijního systému, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě inominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“.

Pokud Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích pak je jeho povinností vyplývající z ustanovení § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. To mj. ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí totiž podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím centrálního loterijního systému, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry žalobcem prostřednictvím centrálního loterijního systému, argumentací *a maior ad minus* povolil i jednotlivé koncové interaktivní videoloterijní terminály.

V případě žalobce jsou tak splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo jím provozovanou loterii nebo jinou podobnou hru možno subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích: 1/ povolenou loterii nebo jinou podobnou hru žalobce provozuje prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a 2/ „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Žalobce splnil i ohlašovací povinnost ve vztahu ke správci poplatku.

Pokud pak jde o tvrzený nárok žalobce na vrácení uhrazeného místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí jako přeplatku, je třeba nejdříve zodpovědět otázku, zda bylo ze strany žalobce hrazeno bez právního důvodu. Tak tomu nebylo, neboť žalobce provozuje na území obce loterii nebo jinou podobnou hru povolenou

Ministerstvem financí podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích a to prostřednictvím 40 ks koncových zařízení – interaktivních videoloterijních terminálů jako součástí centrálního loterijního systému. Poplatková povinnost mu proto mj. též v souladu s vyhláškami vznikla. Žalobci tak ve vztahu ke správci poplatku nemohl vzniknout přeplatek. Je rovněž třeba připomenout, že žalobce poplatkovou povinnost i dobrovolně splnil a až do podání žádosti o vrácení přeplatku postup správce žádným relevantním způsobem nerozporoval. Toliko slovně vyjádřil jistou pochybnost či výhradu v rámci plnění ohlašovací povinnosti. Úhradu požadované částky nelze v návaznosti na výše uvedené považovat za přeplatek ve smyslu ustanovení § 154 odst. 1 daňového řádu. Požadavek žalobce v tomto směru považuje soud za neoprávněný.

Podle ustanovení § 155 odst. 2 daňového řádu vrátí správce daně daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon. Jelikož vratitelný přeplatek správce poplatku ve vztahu k žalobci neevidoval, jeho žádost zamítl. Pozitivně textované ustanovení právního předpisu musí z logiky věci implikovat i možnost vydání negativního výroku, jestliže zamítnutí či nevyhovění žádosti není v rámci daňového řádu výslovně či samostatně upraveno. Je tudíž z tohoto pohledu zřejmé, že užití pojmu „žádosti se nevyhovuje“ či pojmu „žádost se zamítá“ jsou jen dvojím stejně významově a právně hodnotným označením jednoho a téhož.

Soud také naposledy připomíná nálezný Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, v němž ústavní soud dospěl k závěru, *„že charakter interaktivní videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“*. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž tak argumentaci prezentované v tomto rozsudku.

Pokud jde o námitky žalobce týkající se neústavnosti přijetí novely zákona o místních poplatcích provedené zákonem č. 183/2010 Sb., soud zde připomíná, že je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu (Čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky). Zákon č. 183/2010 Sb. byl přijat předepsaným způsobem, byl vyhlášen ve Sbírce zákonů a je tedy součástí právního řádu České republiky. Nicméně soulad z.č.183/2010 Sb. s ústavním pořádkem zkoumal Ústavní soud, který svým náleznem sp.zn: Pl. ÚS 6/12 ze dne 9.1.2013 zamítl návrh na konstatování protiústavnosti ust. § 1, písm. g) a § 10a) z.č. 565/1990 Sb. ve znění z.č.183/2010 Sb., in eventum, aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí z.č.183/2010 Sb. Zmíněný nálezný je obecně závazným, byl řádně zveřejněn, a proto zdejší soud nemá důvod k tomu, aby jeho pasáže citovalo, neboť jen opakoval již řečené.

Soud ve vztahu k žalovanému rozhodnutí, ani k rozhodnutí správce poplatku neidentifikoval důvody, jež by je činily ve smyslu ustanovení § 105 daňového řádu nicotným. Správce poplatku byl k vydání rozhodnutí věcně příslušný, rozhodnutí netrpí vadami, které by

jej činily vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným a rozhodnutí ani nebylo vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem poplatku.

Proto soud napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné ani nicotné pro důvody tvrzené v žalobě a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Obiter dictum soud odkazuje na zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, mj. také zákon o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterijního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tím byl ostatně nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takové systému provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Nepřímě tak jsou přijetím zákona č. 300/2011 Sb. potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. V konečné míře pak novela konvaliduje i s rozhodovací činností Ústavního soudu, zejména s ohledem na jeho nálezy ze dne 14.6.2011, čj. Pl. ÚS 29/10.

Zdejší soud navíc jen podpůrně zmíní novelu zákona o loteriích provedenou rovněž zákonem č. 300/2011 Sb. a účinnou od 1.1.2012, neboť tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterijního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy) prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bude v ustanovení § 2 písm. l) stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“. Stejně tak důležitý je postup zákonodárce, kterým v nově vloženém odst. 6 ustanovení § 50 zákona o loteriích definuje provozování sázkových her, loterie nebo jiné podobné hry tak, že se jím rozumí mj. vlastní provoz interaktivních videoloterních terminálů, včetně přijímání vkladů, výplaty výher a dalších úkonů směřujících k uzavírání smluvních vztahů mezi provozovatelem a sázejícím a za provozování naopak nepovažuje řídicí provozní činnost provozovatele, provoz centrálních serverů, uzavírání smluvních vztahů provozovatele a jeho smluvních partnerů, vyřizování reklamací a ostatní administrativní činnost související s provozem loterií a jiných podobných her. Je tedy zřejmé, že zákonodárce pouze potvrdil zavedenou praxi provozovatelů centrálních loterních systémů tak, aby do budoucna nevznikaly pochybnosti či neodůvodněné rozdíly ve vztahu mj. k plnění související poplatkové povinnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady přesahující jeho obvyklou činnost. Proto soud žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 21. března 2013

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová